

Arrest

nr. 268 143 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X/ XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 april 2010 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 4 mei 2011.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 januari 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 15 mei 2012 bij arrest nr. X. Op 30 juni 2014 neemt het CGVS opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 6 februari 2015 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X. Verzoekers beroep voor de Raad van State wordt verworpen.

In mei 2015 keert verzoeker terug naar Irak.

1.2. Op 16 maart 2019 keert verzoeker terug naar België en op 21 januari 2020 dient hij een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 6 mei 2021.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1957 geboren in Musayab, Babil, ZuidIrak. U bent een soenniet van Arabische origine en verbleef het grootste deel van uw leven in Bagdad. Op 21 juli 1980 begon u te werken voor de Algemene Inlichtingendienst ('Jihaz al-Mukhabarat al-Watani'). U begon er als vertaler te werken op het Directoraat 3 (D3). Dit directoraat was een analysedienst. In deze functie vertaalde u documenten die betrekking hadden op Iran. Deze vertalingen werden nadien hoofdzakelijk doorgestuurd naar de Anti-spionagedienst (D5), de buitenlandse dienst (D4) of het Presidentieel Bureau. In 1985 zou u opklimmen tot directeur van de vertalingsdienst bij dit directoraat. In 1985 kreeg u het aanbod om bij D4 te gaan werken. Na een opleiding van vier maanden werd u officier bij D4. U werd binnen dit directoraat hoofd van een sectie en promoveerde daarna tot afdelingsdirecteur.

U werkte als directeur van de afdeling media binnen de sectie die zich bezighield met Iran op de Iraakse ambassades in Parijs en Londen. In deze functie had u het bevel over 6 tot 10 officieren. Uw dienst verzamelde informatie over personen, organisaties en bedrijven die nadien werd doorgestuurd naar de assistent van de directeur van de Mukhabarat. Indien uit de informatie bleek dat de betreffende persoon banden had met een oppositiepartij, werd deze ondervraagd door de 'Hakimiya', het directoraat dat verantwoordelijk was voor de ondervragingen. Hierna werd bepaald of de Mukhabarat verantwoordelijk was of de al-Amn (veiligheidsdienst) voor de verdere afhandeling van de zaak.

In 1996 werd u afdelingsdirecteur bij de opvolgingsdienst van D1, het bureau van de directeur van de Mukhabarat. In deze functie hield u zich bezig met de controle op de interne werking van de Mukhabarat. U onderzocht rapporten van andere diensten, hield zich eveneens bezig met de evaluatie of het 'bekritisieren' van personeelsleden en mocht in deze functie voorstellen formuleren in verband met de werking van de Mukhabarat in het buitenland. In 1997 werd u beschuldigd van het tegenwerken van een familielid van Saddam Hussein. U werd hierover ondervraagd waarna u een maand in de gevangenis terecht kwam. Na deze affaire werd u gedegradeerd tot onderzoeker bij D10, het onderzoeks- en informatiecentrum. Deze dienst werd volgens u ook de 'diepvries' genoemd en werd bemand door personeelsleden die gestraft waren. Deze functie zou u uitoefenen tot de val van het regime in 2003. In de periode dat u bij de Mukhabarat werkte was u tevens "udu amil" (actief lid) bij de Baath-partij.

Na de val van het regime richtte u een eigen bedrijf op binnen de oliesector. Dit bedrijf was echter niet succesvol. Omwille van het sektarische geweld vluchtte u samen met uw gezin in 2005 naar Syrië. In 2007 keerde u terug naar Bagdad en begon u te werken bij de huidige Mukhabarat. U werkte eerst bij het bureau van de assistent van de directeur om in 2009 directeur te worden van de afdeling Buitenlandse Relaties. U onderzocht de corruptie binnen Mukhabarat, werkte mee aan de hervorming van de dienst en verzamelde informatie over de inmenging van Iran. Omdat u tijdens het voormalige regime werkzaam was voor de Mukhabarat en zich vooral bezighield met de 'Iraanse zaak' zou uw leven in Irak in gevaar zijn. Zo zou er op 18 mei 2009 een poging geweest zijn om u te doden door middel van een autobom. Hierna zou u zijn ondergedoken op verschillende plaatsen. Hierna kreeg u problemen op het werk. Men wilde u overplaatsen naar een sjiietische regio en uw salaris verlagen. Op 1 maart 2010 stopte u met werken voor de huidige Mukhabarat.

De hoofdreden waarom u uw land van herkomst verliet was omdat uw naam op een dodenlijst werd gezet. Deze lijst werd gepubliceerd op het internet en in de Iraakse media. Op 14 april 2010 vertrok u samen met uw tweede echtgenote H.R.J.(...) (O.V. 6.620.065) en jullie minderjarige zoon A.N.M.(...) (O.V. 6.620.065) naar Syrië. Op 28 april 2010 reisde u per vliegtuig via Libanon naar België en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek vernam u nog dat twee van uw collega's die tijdens het vorige regime eveneens werkzaam waren voor de Iraanse sectie binnen de voormalige Mukhabarat, werden gedood. Na uw aankomst in België zouden ook uw eerste echtgenote, van wie u feitelijk maar niet officieel gescheiden bent, E.S.S.(...) (O.V.6.658.217) en uw zoons met uw

eerst echtgenote, Y.B.H.(...) (O.V. 6.658.222), A.B.H.(...) (O.V. 6.658.228) en S.B.H.M.(...) (O.V. 6.771.191) naar België zijn gekomen waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw asielerzoek legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw tweede echtgenote en uw jongste zoon, uw oude paspoort, een kopie van uw nieuwe paspoort, uw internationaal, rijbewijs, uw oude identiteitskaart, de geboortakte van uw zoon, uw huwelijksakte, foto's van uw auto, een voedselrantsoenkaart en een attest van het 'Center for Contemporary Arab Studies'. Tevens legt u uw originele oude werkbade voor kopieën van drie recente werkbades, een brief met de aankondiging dat u ontheven wordt van uw dienstverband bij de Mukhabarat, dd. 25 maart 2010, een ministerieel besluit in verband met uw overplaatsing dd. 5 april 2010, een brief uitgaande van het bureau van de premier in verband met uw overplaatsing dd. 16 februari 2010, een artikel uit al Mashrik dd. augustus 2011 waarin uw naam wordt genoemd als een van de oud diplomaten die met de dood werd bedreigd, een dodenlijst afkomstig van het forum van de Baath-partij (Shabakat al Basra) die uw naam bevat en visitekaartjes van uw connecties en enkele internet adressen waarop uw naam circuleert als target en tenslotte een vertaling van uw diploma van de universiteit van Bagdad alsook het certificaat van Iraakse nationaliteit.

Op 24 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 mei 2012 in beroep vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 1 juli 2014 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 februari 2015 in beroep bevestigd door de RvV. Uw beroep voor de Raad van State (RvS) werd verworpen.

In mei 2015 keerde u terug naar Irak waar u bij neven in Diwaniya en Bagdad bleef logeren. U keerde terug in een poging om het goed te maken met uw, ondertussen voormalige, echtgenote H.R.J.(...) (O.V. 6.620.065) en u wilde haar samen met uw zoon A.N.M.(...) (O.V. 6.620.065) terug mee naar België kunnen nemen. J.(...) zou echter gehuwd zijn met een lid van Hezbollah en zou samen met haar echtgenoot een klacht tegen u hebben ingediend. Omwille van deze klacht zou een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd en werden uw eigendommen in beslag genomen. U keerde terug naar België op 16 maart 2019 en diende op 21 januari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U zou ondertussen opnieuw samen zijn met uw eerste echtgenote E.S.S.(...) (O.V.6.658.217). U geeft aan dat u in België valselijk werd beschuldigd van het schenden van mensenrechten. U legt een namenlijst voor van "The Supreme National Commission For Accountability And Justice" waarmee u dit wilt aantonen aangezien uw naam niet op deze lijst voorkomt.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, een echtscheidingsakte, een kopie van een huwelijksakte en kopieën van een namenlijst van "The Supreme National Commission For Accountability And Justice", een bewijs van arrestatiebevel, een bewijs van de inbeslagname van uw goederen, twee arrestatiebevelen, de huwelijksakte van uw ex-echtgenote en een screenshot van een dreigement via Whatsapp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient er te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd waarbij de Raad concludeerde dat er ernstige redenen bestonden om te veronderstellen dat u zich omwille van uw substantiële bijdrage aan de Mukhabarat, het repressieve onderdeel van het regime van Saddam Hoessein, schuldig had gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951. Bijgevolg diende u overeenkomstig artikel 55/2 van de vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, (a) van dezelfde wet eveneens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw cassatieberoep werd verworpen door de RvS.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, in uw geval, een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming dient te bestaan uit een nieuw element waarmee u kunt aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. U brengt geen dergelijk element aan, evenmin beschikt het CGVS over dergelijk element. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951 niet kunnen verjaren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u hoofdzakelijk voorgehouden gebeurtenissen aanbrengt die mogelijk kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In casu gaat het hier over de beweerde problemen met uw ex-echtgenote en haar nieuwe echtgenoot, de gevolgen hiervan en de documenten die hier verband mee zouden houden. Hiermee toont u evenwel allerminst aan dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming omwille van uw betrokkenheid bij daden die onder artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie vallen. Bovenstaande geldt eveneens voor het dreigement dat u via WhatsApp zou hebben ontvangen.

Wat betreft uw terugkeer naar Irak en uw verblijf aldaar dient te worden opgemerkt dat ook dit geen afbreuk doet aan de eerdere vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u zich omwille van uw substantiële bijdrage aan de Mukhabarat, het repressieve onderdeel van het voormalige regime van Saddam Hoessein, schuldig had gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951 en dat u hierom tot op heden uitgesloten dient te worden van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de namenlijst van "The Supreme National Commission For Accountability And Justice" en uw claim dat dit zou aantonen dat u in België valselyk werd beschuldigd van betrokkenheid bij misdaden tegen de menselijkheid dient het volgende te worden opgemerkt. Allereerst moet worden vastgesteld dat deze namenlijst werd opgesteld om eigendommen te confisqueren van personen die tot de allerhoogste echelons van het Baathregime gerekend konden worden. Dit naar aanleiding van wet nummer 72 die in 2017 werd uitgevaardigd. In die zin doet het al dan niet voorkomen op deze lijst geen uitspraak over werkelijke betrokkenheid bij mogelijke misdaden tegen de menselijkheid. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat deze namenlijst enkel de namen bevat van 4257 personen die werkelijk tot de allerhoogste echelons van het Baathregime gerekend konden worden. In casu betreft het Saddam Hoessein zelf en zijn naaste familieleden, 52 van zijn naaste medewerkers en hun directe familieleden, personen met de rang van brigadier (-generaal) in de veiligheidsdiensten, personen met het niveau van "branch member" (Udu Fara) in de Baathpartij en de hoogste directeurs binnen de verschillende veiligheidsdiensten. Hoewel u een verantwoordelijke positie bekleedde binnen één van deze veiligheidsdiensten en lid was van de Baathpartij (Udu Amil) bereikte u nooit één van deze niveaus. Dient dan ook te worden vastgesteld dat het feit dat u niet op deze namenlijst voorkomt niet betekent dat u niet betrokken was bij daden die tot uitsluiting van een internationale beschermingsstatus kunnen leiden. Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat het voorkomen op deze lijst evenmin automatisch zou leiden

tot de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Deze lijst doet voorts geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen van zowel het CGVS als de RvV.

De overige documenten die u voorlegt zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit, herkomst en burgerlijke staat en tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande kunt u niet aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. Bijgevolg brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 55/2, 55/4 lid 1, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid", van de samenwerkingsplicht, van de rechten van verdediging en van de gelijkheid der wapens.

Daarnaast voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft vooreerst te kennen dat, ondanks zijn verzoek, het administratief dossier nooit werd overgemaakt. Hij verwijst hierbij naar artikel 32 van de Grondwet dat bepaalt dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en om er een kopie van te kunnen krijgen. Tevens benadrukt hij dat deze voorziening voor de procedure bij de Raad doorslaggevend is omwille van het geschreven karakter en het feit dat er geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat de rechten van verdediging hierdoor zijn geschonden en vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij een nieuw document bijbrengt waaruit volgens hem blijkt dat hij zich niet schuldig maakte aan misdaden tegen de mensheid en hekelt dat de verwerende partij hieruit besluiten trekt zonder hem uitgebreid te hebben gehoord. Hij bemerkt hierbij dat in de UNHCR-guidelines de nadruk wordt gelegd op het belang van een uitvoerig onderzoek zodat er in principe niet kan worden besloten tot een uitsluiting tijdens de ontvankelijkheidsprocedure.

Wat het nieuw document betreft, hamert verzoeker erop dat deze lijst niet enkel betrekking heeft tot mensen die een hoge rang bekleedden, maar op al diegenen die werden beschuldigd of veroordeeld op grond van misdrijven. Hij benadrukt dat zijn naam hier niet op staat.

Verzoeker argumenteert verder:

“De verzoekende partij ontkent dat zij een hoge rang had om te worden gestuurd naar Europa onder het regime van Saddam Hussein. Dit gebeurde enkel op grond van zijn resultaten voor de test Engelse taal. De verzoekende partij houdt hiertoe een video ter beschikking.

42. Tijdens haar verblijf in Londen, duidt de verzoekende partij erop dat zij geen diplomatische immuniteit genoot en nooit werd verontrust, nu zij nooit bijdroeg tot een systeem dat de vervolging van opposanten van Saddam Hussein mogelijk maakte. Zij was in het mediadepartement en had geen zicht op wat anderen deden.

43. De verzoekende partij geeft aan dat bij de val van Saddam Hussein de gegevens van de inlichtingendiensten in handen van de oppositie kwamen met kopie aan de Amerikanen. Zij aan wie iets te verwijten viel, werden beticht.

44. De verzoekende partij was daarentegen onder het regime van Saddam Hussein 3 jaar werkzaam in Londen. Zij werd generlei vervolgd voor enig misdaad in tegenstelling tot collega's die zich wel schuldig maakten aan misdaden. De Britse inlichtingendiensten hadden de verzoekende partij ingeval van verwijtbaar gedrag tijdens diens tewerkstelling in Londen geleverd aan de Iraakse overheid na de val van Saddam Hussein.

Hadden de Britse inlichtingendiensten enige informatie opgevangen die de verzoekende partij in het gedrang bracht, was zij er in 2010 evenmin officieel uitgenodigd geweest door de vertegenwoordiger van de Britse inlichtingendiensten in Bagdad met wie hij informatie deelde over terroristen. Dit geldt eveneens voor haar reizen in Frankrijk in 2009 en Duitsland in 2010 in het kader van haar functies.

45. De verzoekende partij wijst er immers op dat zij, na de val van Saddam Hussein, van 2007 tot en met 2010 deel was van de inlichtingendiensten. Zij was werkzaam in het kantoor van Lieutenant-Generaal Muhammad Abdullah al-Shahwani, het hoofd van de inlichtingendiensten die zelf in de oppositie was en die van zijn 3 zonen vermoord zag door de diensten van Saddam. De rechtstreekse overste van de verzoekende partij, Brigadegeneraal Ehsan Al-Rikabi, was sjiïet. Ingeval, de verzoekende partij, schuld trof aan enig misdrijf tegen de menselijkheid, was zij nooit in dienst genomen. De verzoekende partij doorging namelijk een rekruteringsproces van 3 maanden, met onderzoek van haar profiel, om te werken op terrorismezaken.

46. Op grond van de hierboven voornoemde elementen, dient de verzoekende partij minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend (...).”

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat de elementen die hij heden aanbrengt, namelijk de bedreigingen door zijn ex-vrouw en haar echtgenoot, de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De verwerende partij erkent dit zelf ook, zo stelt hij, en hij klaagt aan dat hiernaar geen verder onderzoek werd gevoerd.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, het aanhoudend conflict in Irak, de opkomst van ISIS, de sanitaire situatie ten gevolge van het COVID-19, alsook de economische instorting.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift wordt een e-mail gericht aan het CGVS ter opvraging van het administratief dossier gevoegd.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is

gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat het administratief dossier hem nooit werd overgemaakt en hij derhalve geen toegang had tot de administratieve stukken.

Bij nazicht in het administratief dossier stelt de Raad vast dat het CGVS als antwoord op het verzoek van verzoekers raadsvrouw van 16 mei 2021 om een kopie van het administratief dossier door te sturen, op 18 mei 2021 een mail heeft gestuurd met ingescande documenten (AD CGVS, mail 18 mei 2021). Deze mail werd echter verstuurd naar een e-mailadres met de extensie “@skype.be” in plaats van het correcte “@skynet.be” zoals blijkt uit de e-mail van verzoekers raadsvrouw ter opvraging van het administratief dossier. Er kan dan ook worden aangenomen dat de raadsvrouw van verzoeker de gevraagde documenten toen niet heeft ontvangen.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*.

Het inzagerecht laat verzoeker of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te krijgen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker of zijn advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat hij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat hij de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekers raadsvrouw vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen, doch niet dat zij verzocht om inzage in het asiëldossier. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdsperiode bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Dit laatste is echter in casu niet van toepassing daar de commissaris-generaal in deze zaak binnen zijn soevereine appreciatiebevoegdheid heeft besloten om verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet persoonlijk te horen, en dit op grond van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat een latere inzage in het administratief dossier de schending van zijn rechten van verdediging niet kan lenigen. Ook wat betreft deze mogelijkheid tot inzage, heeft verzoeker dan wel zijn raadsvrouw nagelaten om hiervan gebruik te maken.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker nergens in het verzoekschrift aantoont dat hij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zou kunnen aandragen dan diegene die hij in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoeker toont in casu aldus niet aan dat hij zou zijn belemmerd in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.

De verwijzing naar 's Raads arrest nr. 221 416 is hier niet dienstig daar in die zaak verzoeker zich wel degelijk had aangemeld bij het CGVS en verzocht had om inzage in het administratief dossier maar interne organisatorische problemen bij het CGVS er toen voor zorgden dat inzage niet mogelijk was. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker heeft nagelaten zijn inzagerecht uit te oefenen.

De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. Het eerste beschermingsverzoek van verzoeker werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad met het arrest nr. 138 035 van 6 februari 2015 waarbij werd geconcludeerd dat er ernstige redenen bestonden om te veronderstellen dat verzoeker zich omwille van zijn substantiële bijdrage aan de Mukhabarat, het repressieve onderdeel van het regime van Saddam Hoessein, schuldig had gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951. Bijgevolg werd verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, (a) van dezelfde wet eveneens uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 januari 2020 dient verzoeker een volgend verzoek in. Hij stelt dat hij na zijn terugkeer naar Irak in 2015 problemen heeft gekend met zijn voormalige echtgenote H.R.J. en diens echtgenoot nadat hij haar samen met hun zoon A.N.M. mee naar België wenste te nemen. Voorts geeft hij aan dat hij in België valselijk werd beschuldigd van het schenden van mensenrechten en legt hij een namenlijst voor van *"The Supreme National Commission For Accountability And Justice"* waarmee hij dit wil aantonen, aangezien zijn naam niet op deze lijst voorkomt.

Naast deze lijst, legde verzoeker ter staving van zijn volgend verzoek tevens volgende documenten voor: een kopie van zijn paspoort, een echtscheidingsakte, een kopie van een huwelijksakte, een bewijs van arrestatiebevel, een bewijs van de inbeslagname van zijn goederen, twee arrestatiebevelen, de huwelijksakte van zijn ex-echtgenote en een screenshot van een dreigement via Whatsapp.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd niet alleen als een nieuw element maar tevens als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij op correcte wijze dat *"in uw geval, een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming dient te bestaan uit een nieuw element waarmee u kunt aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming"*.

Verzoeker legt een namenlijst voor van *“The Supreme National Commission For Accountability And Justice”*. Hierin ligt volgens hem het bewijs dat hij in België valselijk werd beschuldigd van betrokkenheid bij misdaden tegen de menselijkheid en hij derhalve onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Allereerst moet worden vastgesteld dat deze namenlijst werd opgesteld om eigendommen te confisqueren van personen die tot de allerhoogste echelons van het Baathregime gerekend konden worden. Dit naar aanleiding van wet nummer 72 die in 2017 werd uitgevaardigd. In die zin doet het al dan niet voorkomen op deze lijst geen uitspraak over werkelijke betrokkenheid bij mogelijke misdaden tegen de menselijkheid. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat deze namenlijst enkel de namen bevat van 4257 personen die werkelijk tot de allerhoogste echelons van het Baathregime gerekend konden worden. In casu betreft het Saddam Hoessein zelf en zijn naaste familieleden, 52 van zijn naaste medewerkers en hun directe familieleden, personen met de rang van brigadier (-generaal) in de veiligheidsdiensten, personen met het niveau van “branch member” (Udu Fara) in de Baathpartij en de hoogste directeurs binnen de verschillende veiligheidsdiensten. Hoewel u een verantwoordelijke positie bekleedde binnen één van deze veiligheidsdiensten en lid was van de Baathpartij (Udu Amil) bereikte u nooit één van deze niveaus. Dient dan ook te worden vastgesteld dat het feit dat u niet op deze namenlijst voorkomt niet betekent dat u niet betrokken was bij daden die tot uitsluiting van een internationale beschermingsstatus kunnen leiden. Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat het voorkomen op deze lijst evenmin automatisch zou leiden tot de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Deze lijst doet voorts geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen van zowel het CGVS als de RvV.”*

Deze vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Door er louter op te hameren dat deze lijst niet enkel betrekking heeft tot mensen die een hoge rang bekleedden maar op al diegenen die werden beschuldigd of veroordeeld op grond van misdrijven, komt verzoeker niet verder dan louter blote beweringen. Hij brengt niet één concreet en objectief element bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande bevindingen zijn gebaseerd, niet correct zou zijn dan wel de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt, laat staan zijn beweringen staft. Het uitgebreide mondelinge betoog ter terechtzitting over deze lijst en wet nummer 72, vindt verder geen steun in het verzoekschrift en wordt evenmin onderbouwd met stukken of objectieve elementen.

Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het feit dat verzoeker niet op deze namenlijst voorkomt, niet betekent dat hij niet betrokken was bij daden die tot uitsluiting van een internationale beschermingsstatus kunnen leiden. Deze lijst doet dan ook geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen van zowel het CGVS als de Raad en toont niet aan dat hij onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

Waar verzoeker opwerpt dat in principe niet kan worden besloten tot een uitsluiting tijdens de ontvankelijkheidsprocedure, gaat hij eraan voorbij dat hij reeds tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, in een procedure ten gronde, werd uitgesloten van internationale bescherming. Heden dient verzoeker een volgend verzoek in. Hierbij gaat de commissaris-generaal na of er een nieuw element aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming waarbij hij in casu terecht bemerkt dat in verzoekers geval dit minstens dient te bestaan uit een nieuw element waarmee hij kan aantonen dat hij onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming, wat hier niet het geval is.

Het middel is bovendien verder onontvankelijk waar het in wezen betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2014, die niet het voorwerp uitmaakt van de thans gevoerde procedure, en kritiek uit op de daarin gedane bevindingen. De Raad heeft zich over deze bevindingen immers reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 138 035 van 6 februari 2015 en deze bevestigt.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk

vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen. Met het louter herhalen van en het volharden in eerdere verklaringen die werden afgelegd in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, reikt verzoeker geenszins pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aan.

Wat betreft verzoekers terugkeer naar Irak, zijn verblijf aldaar en de voorgehouden gebeurtenissen die er zich toen zouden hebben afgespeeld met zijn ex-echtgenote en haar nieuwe echtgenoot, wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan de reeds gedane beoordeling, in het kader van zijn eerste verzoek, dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951 en hij moet worden uitgesloten van de internationale bescherming. Een onderzoek naar voormelde elementen is hier dan ook niet aan de orde vermits hiermee niet kan worden aangetoond dat hij niet moet worden uitgesloten van internationale bescherming omwille van zijn betrokkenheid bij daden die vallen onder artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie omtrent zijn profiel als soenniet in Bagdad, het aanhoudend conflict in Irak, de opkomst van ISIS, de sanitaire situatie ten gevolge van het COVID-19, alsook de economische instorting.

Zoals de commissaris-generaal bijkomend terecht bemerkt, kunnen misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 1951 niet verjaren.

Waar dit betoog verder in wezen betrekking heeft op het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in de eerdere beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming van 30 juni 2014, is verzoekers kritiek wederom gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van zijn beroep en is deze kritiek aldus niet dienstig. Ten slotte merkt de Raad op dat zulk advies niet bindend is en de rechtstoestand van de betrokkene niet wijzigt zodat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt;

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De overige documenten die u voorlegt zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit, herkomst en burgerlijke staat en tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.”*

5.3. In de mate dat verzoeker aanklaagt dat hij niet uitgebreid en persoonlijk werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad hem op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten.

Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidige verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk moet worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belang-

wekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de nieuwe elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken, minstens brengt verzoeker geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.5. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

5.7. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES